

FINNISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
FINNOIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
FINÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)

Mardi 3 mai 2005 (matin)

Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Kirjoita kommentti jommastakummasta tekstistä.

1. (a)

Joka aamu minulla on kunnia epäröidä,
olisimmekohan jossakin...? Olen paljon kuullut...
oli miten oli. Meillä on kai sama matka?

5 Vien vierasta joka paikkaan, itsekin
näen taas kaiken, arvaan miltä tuntuu,
kun yhtenä päivänä kokee paljon uutta.

Illalla lähden saattamaan, ja silloin
olemme käyneet miltei läheisiksi.
Nousen vielä portaille, sanon jotakin.

10 Hän katsoo tyhjin silmin, kohti, kauas,
on nuori, päivän ikäinen, lähdössä matkaan.
Näin olkoon, mikä minusta nähdään:

15 ojentunut käsi, kurkottunut,
jäähvyäiset, tervehdys,
yhtä ne ovat.

Tuomas Anhava: kokoelmasta *36 runoa*, 1958

1. (b)

Hän katsoo kättään: Niko. Minä.

Hiljaa hän sanoo nimensä, ja huone kuuntelee. Silmätön nalle hyllyssä kuuntelee. Valo huoneessa kuuntelee. Huone ei ole se entinen, hänen huoneessaan nukkuu nyt pikkuveli. Mutta nalle on tuotu tänne; kyllä hän muistaa miksi se on silmätön.

5 Kyllä hän muistaa kaiken! Ja muistaminen on sokaiseva välähdys yhdestä järven kokoisesta silmästä.

Hän alkaa pukeutua, se käy nyt paremmin kuin ennen vaikka hitaasti vieläkin, käsi panee vastaan ja hänellä on kiire. Kun hänellä on vaatteet, hän seisoo keskellä lattiaa ja muistaa yhä, ja hän lähtee huoneesta ja käsittää vasta eteisessä että toiset nukkuvat.

10 Äiti, isä, Kristiina ja Timo. Mutta nyt on aamu. Hän avaa suunsa karjaistakseen: aamu! ne säikähtäisivät ja juoksisivat huoneistaan. Hän liikahtaa potkaistakseen äidin ja isän makuuhuoneen ovea: oven sälöjen yli ne hyppäisivät hänen luokseen, hänen puolelleen. Hän ojentaa kättään avatakseen Kristiinan huoneen oven, sen hän tekisi hiljaa eikä herättäisi Kristiinaa, katsoisi vain.

Nukkuu. Tukka. Poski. Hengitys. Niistä ei saa ottaa kiinni. Anna olla.

15 Myös portailta näkyy aamu mutta ei ihmisiä. Hän näkee linnun: se kiskoo matoa puutarhassa marjapensaansa luona ja vilkuilee sivuittain häneen. Se pelkää mutta haluaa madon. Yhtään lintua hän ei ole tappanut.

Lintu syö madon ja lentää pois. Sitten hirnuu kaukana hevonen, ja taas hän muistaa: Kristiina, hevonen, se päivä. Ratsastus, lentäminen; se päivä. Iholla, ja sisällä, siellä. Hän tapailee kasvojaan, ruumistaan, päättään: se on siellä nyt. Se on juuri tullut, tässä, hänessä.

(– –)

Hän lähestyy hevosta välillä pysähdellen: se on se sama. Ilo houkuttaa lähemmäksi mutta pelko nousee pyörteenä jalkoihin: jos muistaa kaiken, ei voi mennä. Jos muistaa kaiken mitä on. Hän katsoo hevosta: se on valkoinen ja sen pinnalla pieniä pyöreitä kuplia kuin maidossa joka on juuri kaadettu lasiin. Sen pää on korkealla. Se näkee hänet.

25 Yhtaikaa he näkevät toisensa ja hän kulkee kohti hevosen silmiä ja ne ottavat hänet vastaan, tuntevat. Unohda, ne sanovat, se muu mikä on. Niko, ne sanovat. Sinä olet Niko.

Alku Eeva Tikan romaanista *Aurinkoratsastus*, 1986